СГНФ
Градски архив
ф.
оп.
№

3. Войненчерскія унука.

— Дядо, дядо! Ей ча чудны нѣщи видѣхъ! Чудъ всѣкакви тѣсни!... Нашъ си притоснѣ сърце-то сли заплува. Одъвче аз сѣднахъ на поляна-та подъ дѣвъ и зелванеи да чакамъ скоро ли ще изгрѣе сълнце-то. Въ гора-та бѣше тихо, като чевечко мълчѣло... Послѣ аз облачей'та захванаха на небе да се загрѣвяватъ се повече, повече — и сълнце-то изгрѣ! Какво че съ погарро-вѣше горѣта.! Цвѣтѣ-та по поляна-та, отрѣве-то по дървет'та всичко, всичко отрѣвъ и забисѣ.... като че всичко се сълзѣше презъ сълзѣтѣ на бѣрз-та роса!.... Презъ дървет'ѣ видѣхъ аз поле-то; то цѣло бѣше са загрѣяло и отъ него са подигаше паръ се на горѣ и на горѣ къмъ облачей'та, колкото отъ сълнце-то горѣ-ка зелено.... Чудно нещо бѣше! Послѣдъ аз нагорѣ: надъ мене по клонче-та'ѣ ми се надвѣсна — сѣнь сли са спорѣ че аз видѣхъ гребѣрнѣ стрѣкѣ. Сѣнчѣ-ки-ѣ пѣяхъ-дѣлъчко, като сѣнци дѣмаки че,